

[Ove Jensen.]

etableringsomkostninger vil blive 50 mill. kr. Hvem skal betale dette beløb? Det skal sparerne naturligvis, og de får i forvejen ikke for meget ud af at sætte penge i banken, når der tages hensyn til beskatning og pengeforringelse.

Statens udgifter ved ordningens etablering anslås til 1½ mill. kr. og de årlige driftsudgifter til en 3-4 mill. kr. plus udgifter til annoncering, ca. 400.000 kr. De skøn er sikkert alt for lave, og det er ret sikkert, at statens udgifter ved ordningen ret hurtigt vil blive mangedoblet.

Alle kontohavere skal have deres CPR-nummer noteret endnu et sted, og vil man ikke det, inddrages beløbet i statskassen. Ganske fikst, må man sige. Der skal oprettes et nyt register over de oplysningspligtige. De nærmere regler fastsættes administrativt. Det bliver spændende at høre, hvad banker og sparekasser vil sige til det og til forslaget i øvrigt.

Generelt vil forslaget medføre mere administration, mere statistik, flere udgifter og mere unyttigt arbejde både i den private og i den offentlige sektor. Og hvad får man så ud af det? Intet. Overhovedet intet. Hvis der er kontohavere, der har en konto, der ikke er opgivet, så sørger de naturligvis for at få kontoen ud af verden og få beløbet anbragt på anden måde, inden forslaget bliver vedtaget.

Fremskridtspartiet vil stemme imod dette lovforslag. Vi er ikke kommet i folketinget for at indføre mere statistik og mere papirarbejde. Og så har vi i øvrigt løsningen på alle skatteministerens problemer: indkomstskattens afskaffelse.

Christophersen (V):

Det vigtigste punkt i dette lovforslag er den totale indberetningspligt for banker, sparekasser, andelskasser, postgirokontor, vekselere, advokater, bankierer og mange andre, en pligt, som går ud på, at man hvert år automatisk til skattemyndighederne skal indsende en oversigt over, hvad der er blevet tilskrevet af renter, ikke alene på de 11½ million konti, som findes i banker og sparekasser, men også på de konti, som alle de øvrige på listen sidder og forvalter. Det kræver for det første et utroligt indberetningsarbejde, som i sin opbygning i sig selv kan blive meget kompliceret og ganske kostbart, og som jo også, hvis der skal være mening med det hele, ved bearbejdningen hos

skattemyndighederne må kræve opbygningen af en meget betydelig ekstra administration.

Formålet med lovforslaget er så, at man vil bremse de undragelser, som vi alle sammen ønsker at få bremset, det er klart. Der er ikke nogen af os, som vil se med blide øjne på, at man er i stand til at holde den form for indkomster ude fra selvangivelsen. Men det spørgsmål, som man her ved første behandling med rimelighed kan rejse, er, om opbygningen af en sådan ny, stor administration og af en sådan automatisk indberetningsordning er nødvendig for at nå det mål, som man har sat sig. Kan kæmpeapparatet for det første overhovedet bringes til at fungere med rimelighed? Kan man sikre sig, at alle de låneformer, som skal med i denne sammenhæng, virkelig kommer med? Man kunne spørge ministeren, og det vil jeg godt gøre ved denne lejlighed: hvad skal der f. eks. ske med en række af de renteindtægter, som fremkommer i forbindelse med virksomheders indbyrdes økonomiske forhold? Her vil der jo, også ofte være tale om mere eller mindre åbenbare låneforhold. Hvordan bringes de ind under dette? Der er parallellen over til det lovforslag, vi har fået anmeldt i dag fra ministerens side, og som jeg kan forstå beskæftiger sig med pantebreve og med obligationsproblemerne.

Man kan vel også rejse hele spørgsmålet om, hvorvidt den lovgivning, man nu lægger op til, er nødvendig, når vi erindrer os resultatet af de stikprøveundersøgelser, der er lavet. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at man skønner på grundlag af de undersøgelser, der er gennemført, at det er ca. 450 mill. kr. i rentetilskrivning, der er unddraget beskatning. Samtidig nævner man i bemærkningerne, at det for bankers og sparekassers vedkommende drejer sig om 11½ million konti. Det er altså et gennemsnitsbeløb på 40 kr. pr. konto.

Nu ser jeg, at ministeren i bemærkningerne selv taler om, at det kan være nødvendigt at fastsætte en minimumsgrænse for, hvilke rentebeløb der skal indberettes. Så kan man ærlig talt godt spørge: vil vi så ikke i virkeligheden få et system, hvor man først pålægger pengeinstitutter og andre at foretage en automatisk indberetning, hvorefter der gennemføres en undtagelsesordning, som betyder, at langt størstedelen af indberetningerne roligt kan kasseres, fordi de kommer til at ligge under den minimumsgrænse, man fastsætter? Er det på